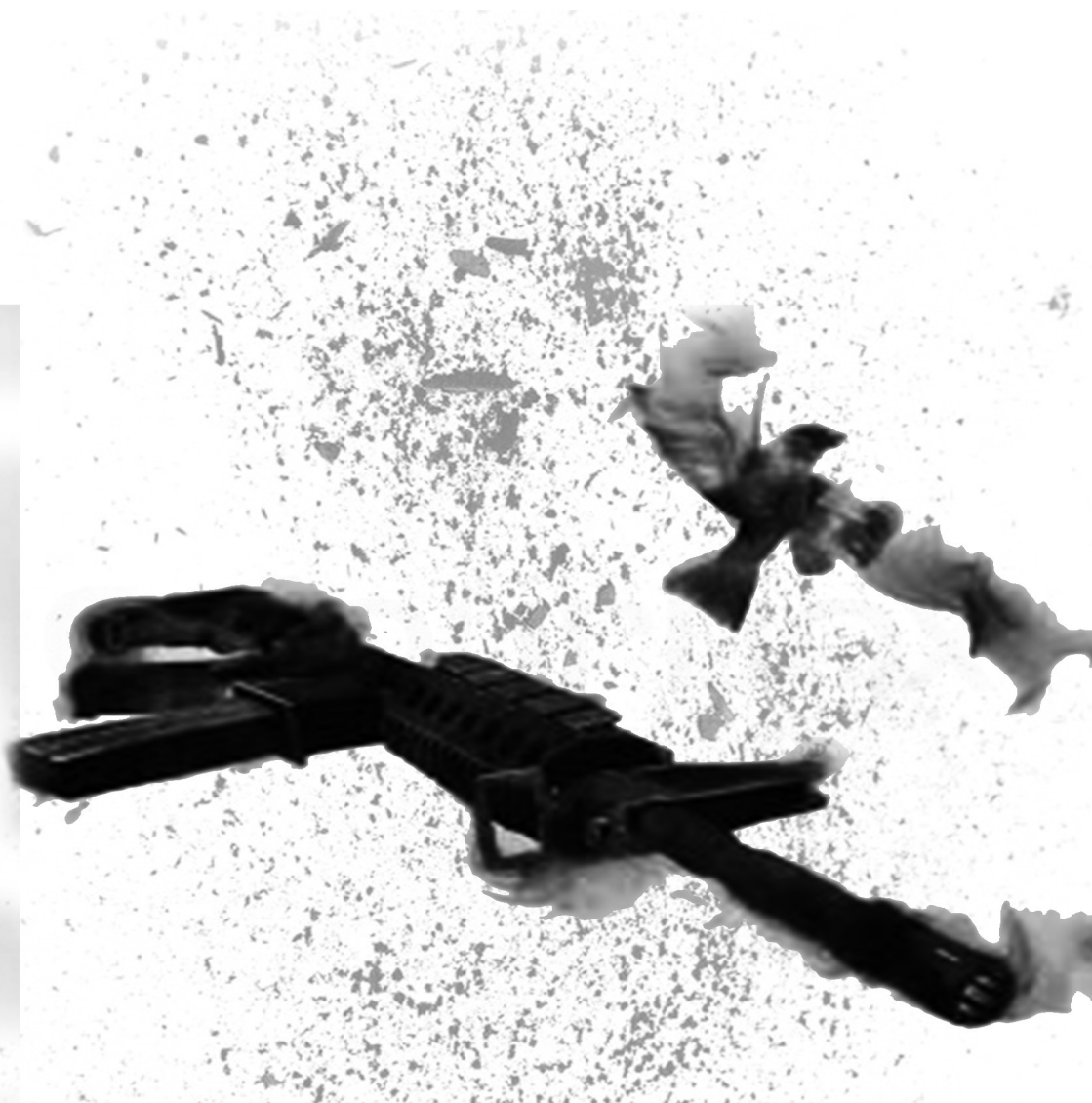

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΘΕΣΜΟ
ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΣΤΗ ΛΗΣΤΕΙΑ
ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΤΟΥ
Μ. ΣΕΪΣΙΔΗ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΜΣΕΪΣΙΔΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ.

Στις 21 Νοεμβρίου ξεκινά το εφετείο του αναρχικού Μάριου Σεϊσίδη για την υπόθεση των “ληστών με τα μαύρα”. Ο σύντροφος τον Απρίλιο του 2017 καταδικάστηκε σε 36 χρόνια κάθειρξης, κατά συγχώνευση 25, αντιμετωπίζοντας τις κατηγορίες της απλής ληστείας κατά συναυτουργία (της Εθνικής Τράπεζας στη Σόλωνος τον Ιανουάριο του 2006), τις 3 απόπειρες ανθρωποκτονίας κατά συναυτουργία από κοινού (υπάλληλος security τράπεζας και οι 2 ειδικοί φρουροί) και τη σύσταση συμμορίας .

Τον Ιανουάριο του 2006 πραγματοποιείται ληστεία στην Εθνική Τράπεζα, που βρίσκεται στην οδό Σόλωνος, κατά την διάρκεια της οποίας συλλαμβάνεται και τραυματίζεται ο Γιάννης Δημητράκης. Το γεγονός αυτό σηματοδοτεί την έναρξη ενός ανελέητου κυνηγητού από μεριάς της Αντιτρομοκρατικής, με στόχο τη σύλληψη των “ληστών με τα μαύρα”. Άμεσα στοχοποιήθηκαν οι κοντινοί του σύντροφοι Σίμος και Μάριος Σεϊσίδης και ο Γρηγόρης Τσιρώνης, οι οποίοι επιλέγουν τότε το δρόμο της φυγοδικίας. Τον Αύγουστο του 2016, ο Μάριος Σεϊσίδης συλλαμβάνεται μαζί με τον Κώστα Σακκά στην Σπάρτη, έπειτα από καταδίωξη τους.

Η υπόθεση των συντρόφων ήταν μία από τις πρώτες υποθέσεις, που εκδικάστηκαν με την αντιτρομοκρατική νομοθεσία. Ο αντιτρομοκρατικός νόμος(187 – 187 Α) συστάθηκε και εφαρμόστηκε αρχικά στις υποθέσεις της Ε.Ο 17Ν και ΕΛΑ, ενώ υπήρξε ένα από τα αποτελεσματικότερα εργαλεία καταστολής που θα είχε ποτέ στα χέρια της η κυριαρχία. Η χρήση ειδικών μέσων παρακολούθησης, η άρση του απορρήτου των προσωπικών επικοινωνιών, η πρόσβαση σε ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα , η εισαγωγή των όρων “εγκληματική και τρομοκρατική οργάνωση” και η λήψη με κάθε τρόπο γενετικού υλικού υφαινούν το νέο ιστό

των κατασταλτικών τακτικών, που έχει το κράτος στη διάθεση του μέσα από το νομικό του οπλοστάσιο. Επιπλέον, φέρει πολύχρονες καταδίκες ενώ επιβάλλει τον εκάστοτε κατηγορούμενο σε ένα ειδικό καθεστώς εξαίρεσης και “ειδικής μεταχείρισης” του από το αστυνομικο-δικαστικό σύστημα.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, μετά τη σύλληψη του Γ.Δημητράκη, στοχοποιήθηκαν και άλλα άτομα. Πραγματοποιούνται προσαγωγές στη ΓΑΔΑ, εισβολές σε σπίτια και πολύωρες ανακρίσεις με μόνο κριτήριο τις φιλικές και συντροφικές σχέσεις που διατηρούσαν μαζί του. Δημοσιεύονται άμεσα φωτογραφίες του Μάριου Σεϊσίδη, του Σίμου Σεϊσίδη και του Γρηγορή Τσιρώνη και επικηρύσσονται για 600.000 ευρώ από τους σύγχρονους κυνηγούς κεφαλιών. Στις δίκες που ακολούθησαν, μοναδικό “πειστήριο” για την ενοχή του Μάριου αποτέλεσε ένα δείγμα βιολογικού υλικού (DNA), που βρέθηκε κοντά στο σημείο της ληστείας και λέγεται πως ταιριάζει με του συντρόφου. Εδώ, αξίζει να σημειωθεί ότι το γενετικό του υλικό του είχε αποσπαστεί με τη βία στα υπόγεια του εφετείου Αθηνών όπου είχε καλεστεί σε απολογία για μία άλλη υπόθεση για την οποία είχε βρεθεί κατηγορούμενος, αυτής των “Ληστών του Διστόμου”.

Κατά τη διάρκεια όλων αυτών των χρόνων, οι ρουφιάνοι των ΜΜΕ παίζουν πολύ καλά το ρόλο τους. Από την πρώτη στιγμή της σύλληψης του Δημητράκη, κατασκευάζεται το προφίλ των ληστών με τα μαύρα, με την συνδρομή προφανώς πληροφοριών που διαρρέουν από την αντιτρομοκρατική κάνοντας λόγο για μία συμμορία αναρχικών που έχουν διαπράξει ένα μεγάλο αριθμό ληστειών τραπεζών και χρηματοδοτούν το αόρατο “Επαναστατικό ταμείο”. Με τον τρόπο αυτό εντείνεται το κλίμα τρομοκρατίας μέσα από την ανάδειξη των συντρόφων σε νούμερο ένα δημόσιο κίνδυνο για την κοινωνία συνδέοντας τους με έναν μεγάλο αριθμό απαλλοτριώσεων τραπεζών και ενεργειών αντάρτικου

πόλης. Στόχος όλης αυτής της μιντιακής προπαγάνδας είναι αφενός η κοινωνική νομιμοποίηση της καταστολής που δέχονται ή θα δεχτούν οι σύντροφοι και αφετέρου η αποπολιτικοποίηση ένοπλων επιθέσεων και ενεργειών.

Ο δημοσιογραφικός οχετός απογυμνώνει επιθέσεις και ένοπλες ενέργειες από το πολιτικό τους νόημα, πουλώντας στους αποχαυνωμένους τηλεθεατές αυτό ακριβώς που θέλουν να αγοράσουν. Αδίστακτους και αιμοσταγείς εγκληματίες, επικίνδυνους τρομοκράτες που σκοπεύουν να διαταράξουν τις μίξερές ζωές όλων των ευυπόληπτων πολιτών.

Η κοινωνία αποζητώντας πάντοτε τη “νομιμότητα” δημιουργεί την “κοινή γνώμη”. Αυτή με τη σειρά της αναζητά τη δικαίωση μιας ζωής εργατικής, νόμιμης, ενάντια στους ανθρώπους που επιλέγουν το δρόμο της ελευθερίας, βρίσκοντας έτσι την ασφάλεια και το λόγο ύπαρξης και συνέχισης της καλοκουρδισμένης, υποτακτικής καθημερινότητας τους.

Παρακολουθούν 24 ώρες το 24ώρο και με κομμένη την ανάσα όλα όσα εξελίσσονται έξω από τους τοίχους που ηθελημένα έχουν κλειστεί. Με την ελπίδα ότι αστυνομία θα κάνει το έργο της, έχουν ήδη έτοιμες ποινές βασισμένες στην κυρίαρχη ηθική, οι οποίες είναι ανάλογες της εκάστοτε περίπτωσης. Έτσι, όσο πιο ωμή είναι η καταστολή που επέρχεται, τόσο περισσότερο ικανοποιείται η δίψα τους για απονομή της δικαιοσύνης και παραδειγματική τιμωρία των ενόχων.

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟ ΠΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ.

Η εργασία ως θεσμός δεν έχει να κάνει απαραίτητα με τον καπιταλισμό, αφού δίχως αμφιβολία προϋπάρχει των διάφορων κοινωνικό-πολιτικο-οικονομικών συστημάτων και συνθηκών. Η σταθερά γύρω από αυτή ήταν ανέκαθεν η εδραίωση και η συνέχιση της παραγωγικής και καταναλωτικής διαδικασίας είτε αυτή αφορά προϊόντα είτε υπηρεσίες (μεταβιομηχανική κοινωνία). Άλλωστε, από καταβολής κόσμου η οικονομία εξαιτίας της ελατής μορφής της έχει τη δυνατότητα να παρεισφρέει σε κάθε πτυχή της ζωής και να την καθορίζει.

Ερχόμενοι στο σημερινό κοινωνικό-οικονομικό σύστημα, τον καπιταλισμό, η μισθωτή εργασία αποτελεί την κινητήριο δύναμη του. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια συνθήκη, η οποία έχει ενσταλαχθεί στην κοινωνική συνείδηση, όχι μόνο ως κάτι θεμιτό, αλλά ως κάτι ζωτικής σημασίας. Το άτομο πουλά όχι μόνο την εργατική του δύναμη, αλλά αντάλλαγμα

τον ίδιο του τον εαυτό, με το μισθό. Οι εθελοντές σκλάβοι εργάζονται, ώστε να συντηρηθούν και να ανελιχθούν κοινωνικά, ακυρώνοντας την ίδια τους την ύπαρξη. Ζουν για να δουλεύουν και δουλεύουν για να ζουν. Μετατρέπονται σε άβουλα οντα που ζουν για να παράγουν, να υπακούουν διαταγές, να αποξενώνονται από τον εαυτό τους και τους υπολοίπους, με αποτέλεσμα να παύουν να ζουν την ζωή τους σε

πληρότητα και να γίνονται απλώς πιόνια της κυριαρχίας. κοινωνικά, Επιπρόσθετα, οι μηχανισμοί εκμετάλλευσης έρχονται να συμπληρώσουν την επιβολή, για αρχή και τη διατήρηση εν συνεχεία, της κοινωνικής σταθερότητας, μέσω της κατανάλωσης. Αυτή θα αποτελέσει το αντίδοτο για τη μιζέρια και τη δυστυχία, που οφείλεται στην εργασία, αλλά και μια επιβράβευση για τον “κόπο” του εργαζομένου, κάνοντας τον να νιώθει μια ψευδεπίγραφη ικανοποίηση και ολοκλήρωση. Ο καθένας, λοιπόν, αποτελεί μια παραγωγική μονάδα, η οποία θα εκπληρώσει το καταναλωτικό της καθήκον. Η απόκτηση εμπορευμάτων-σκουπιδιών αποτελεί αυτοσκοπό, ανταμειβή, ώθηση για ακόμη μεγαλύτερη προσφορά. Έτσι, δημιουργείται ο φαύλος κύκλος της παραγωγής-κατανάλωσης που τροφοδοτεί το εξουσιαστικό οικοδόμημα.

Η άρνηση εργασίας και η προσφυγή σε ληστείες και απαλλοτριώσεις μπορεί να είναι μια απάντηση, αλλά δεν είναι η λύση. Το οριστικό τέλος αυτού του φαύλου κύκλου, αλλά και της ίδιας της κυριαρχίας μπορεί να έρθει μονάχα μέσω της καταστροφής του υπάρχοντος.

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΩΣ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ.

Η ληστεία δεν αποτελεί αμιγώς αναρχική πρακτική, σίγουρα όμως, μπορεί να γίνει όπλο στα χέρια ενός επαναστάτη. Όχι για μια ζωή μέσα στη χλιδή, στην άνεση και στην απάθεια. Αλλά, για ένα βήμα προς το δρόμο της απόδρασης από το χωρο-χρόνο της εργασίας και την αφοσίωση στον αγώνα για την αναρχία. Μπορεί, λοιπόν, να πρόκειται για μια ατομική επιλογή, που όμως δε στοχεύει στην παραίτηση και στην αφομοίωση από το καπιταλιστικό σύστημα, αλλά σε μια συνολική απελευθερωτική προοπτική.

Η απαλλοτρίωση των ναών του χρήματος(καπιταλιστικοί κολοσσοί, ταμεία τραπεζών, κρατικά ιδρύματα κοκ), έρχεται σε πρώτο χρόνο να προσφέρει τη σύγκρουση με το εξουσιαστικό σύμπλεγμα. Ο αναρχικός ληστής σπάει τα όρια της νομιμότητας και αρπάζει από την κυριαρχία, με απώτερο σκοπό να της επιτεθεί ολοκληρωτικά. Η συνεισφορά στο επαναστατικό ταμείο, λοιπόν, αποτελεί ένα λιθαράκι στο διάχυτο αγώνα ενάντια σε κάθε εξουσία, αφού παρέχει τους απαραίτητους πόρους για τη συνέχιση της επαναστατικής δράσης.

Παράλληλα, η άρνηση της μισθωτής εργασίας παίρνει σάρκα και οστά μέσα από τις απαλλοτριώσεις. Η αλυσίδα της παραγωγής σπάει και το σύστημα, έως ένα βαθμό, αποσταθεροποιείται. Χωρίς βέβαια, αυτό να μεταφράζεται στη συθέμελη καταστροφή της παραγωγικής και καταναλωτικής διαδικασίας, του κεφαλαίου, της ίδιας της οικονομίας. Παρόλα αυτά, δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε πως κάθε μικρή ρωγμή στο υπάρχον συμβάλλει στον πόλεμο ενάντια στο εξουσιαστικό οικοδόμημα.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΓΙΤΣΗ ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΙΛΕΓΚΑΛΙΣΜΟ

Η κλοπή είναι η αποζημίωσή μας, η επανάκτηση των αντικειμένων. Αντί να κλειστώ σε ένα εργοστάσιο – που είναι ίδιο με την φυλακή-, αντί να ικετεύσω για αυτά που δικαιωματικά μου ανήκουν, εγώ προτίμησα να εξεργερθώ και να πολεμήσω του εχθρούς μου πρόσωπο με πρόσωπο κάνοντας πόλεμο στους πλουσίους και επιτιθέμενος στις ιδιοκτησίες τους. Φυσικά καταλαβαίνω πως εσείς θα προτιμούσατε να υποταχθώ και να γίνω ένας πειθήνιος, ασπόνδυλος εργαζόμενος.

-Απόσπασμα από την απολογία του ιλεγκαλιστή, Μαριούς Ζακόμπ

Ιλεγκαλισμός νοείται ως η παραβίαση οποιουδήποτε νομικού πλαισίου, η εκτός νομιμότητας αστική ζωή. Ο ιλεγκαλιστής δεν είναι απαραίτητα αναρχικός, κάθε αναρχικός όμως οφείλει να είναι ιλεγκαλιστής. Ο ιλεγκαλιστής αποδομεί το δίπολο του παράνομου και του νόμιμου, κάθε πράξη του προκαλεί ρωγμές στο υπάρχον, κάθε πράξη του είναι ικανή να το αποσταθεροποιήσει. Αν ο καθένας συμπεριφερθεί έτσι, τότε σπαραλιάζεται κάθε έννοια κυριαρχίας. Η κυριαρχία εξάλλου, στηρίζεται στην υποταγή των υπηκόων στους κανόνες (νομικών και μη), κάθε άτομο που εναντιώνεται σε αυτούς δρα εκ φύσεως επαναστατικά – εξεγερτικά, είναι το απολωλός πρόβατο, ο άσωτος υιός, αποτελεί τον εχθρό της και για αυτό άλλωστε δημιούργησε το θεσμό του εγκλεισμού. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για τη σύγκρουση με το ίδιο το κοινωνικό σύνολο, κάθε “παραβατικός” είναι εχθρός του, τον οποίο φροντίζει να περιθωριοποιεί, να στιγματίζει και να εξοστρακίζει. Διότι, η δική του δράση εναντιώνεται στο αξιακό του σύστημα, στην ηθική του, με μια λέξη στην κανονικότητα του. Με ένα τρόπο στο διαρκή πόλεμο για την αναρχία είναι ένας σύμμαχος, εχθρεύεται σε μεγάλο βαθμό όσο και εμείς. Μισεί τους κανόνες, τα “πρέπει”, την υποταγή και την υποκρισία, μακριά από λογικές παραίτησης και πασιφιστικές θεωρήσεις, οπλίζεται με τις αρνήσεις του, ξεπερνά τις φοβίες του και ζει, ζει ελεύθερος.

ΑΝΤΙ-ΠΡΟΤΑΙΓΜΑΤΟΣ

Το μητροπολιτικό εργοστάσιο ζέχνει κανονικότητα. Από τη στιγμή της γέννησης μας βρισκόμαστε φυλακισμένοι στα κοινωνικά κάτεργα. Οικογένεια-σχολικά και πανεπιστημιακά κελιά-στρατός-δουλειά. Ένα βήμα εκτός άξονα και οι συνέπειες θα είναι σφοδρές. Γιατί, όμως, να παρεκλίνει κανείς; Ο ελεύθερος χρόνος, η εμπορευματική αποχαύνωση, οι ανέσεις σίγουρα μπορούν να κερδηθούν μέσα από τη σκληρή δουλειά. Τη δουλειά εκείνη που εμείς απεχθανόμαστε, αρνούμαστε, πολεμάμε. Αντ' αυτής επιλέγουμε τη διαρκή κίνηση σε άγνωστα μονοπάτια, προσπαθώντας να κλέψουμε χώρο και χρόνο από τους εχθρούς της ελευθερίας, μετουσιώνοντας τις αρνήσεις μας σε πράξεις ενάντια σε κάθε εξαναγκαστική συνθήκη, κάθε θεσμό, κάθε εξουσία.

ΑΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ-ΛΗΣΤΕΙΕΣ-ΣΑΜΠΟΤΑΖ.

**ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΜΙΣΘΟΤΗΣ
ΣΚΛΑΒΙΑΣ.**

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ Μ. ΣΕΪΣΙΑΗ

**ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ ΚΑΙ
ΤΑ ΚΛΟΥΒΙΑ.**

Συνέλευση Αναρχικών Ενάντια στην
Κοινωνική Μηχανή.

Νοέμβριος 2018.